

KARAKTERLER

1918 Manifest Halkı

SHADY HOWARD: Meyhane sahibi ve içki kaçakçısı

JINX: Sıra dışı bir dolandırıcı

NED GILLEN: Manifest Lisesi'nin yıldız koşucusu

HATTIE MAE HARPER: Manifest Haberler'de geleceği parlak gazeteci

MACAR KADIN: Bayan Sadie Meditasyon Salonu'nun sahibi ve işletmecisi, kâhin

RAHİBE REDEMPTA: Rahibe, sıradan değil

IVAN DEVORE: Posta müdürü

VELMA T. HARKRADER: Kimya öğretmeni, evinde ilaç yapar

BAY UNDERHILL: Mezarıcı

HADLEY GILLEN: Ned'in babası ve hırdavat dükkânı sahibi

EUDORA LARKIN: Manifest Amerikan Devriminin Kızları Derneğinin Başkanı

PEARL ANN LARKIN: Bayan Larkin'in kızı ve Ned'in sevgilisi

ARTHUR DEVLIN: Maden sahibi

LESTER BURTON: Maden ocağının müdürü

FINN: Jinx'in amcası

Diğer Kasaba Halkı ve Memleketleri

DONAL MACGREGOR: İSKOÇYA

CALLISTO MATENOPOULOS: YUNANİSTAN

CASIMIR VE ETTA (VE KÜÇÜK EVA) CYBULSKIS: POLONYA

OLAF AND GRETA AKKERSON: NORVEÇ

MAMA SANTONI: İTALYA

HERMANN KEUFER: ALMANYA

NIKOLAI YEZIERSKA: RUSYA

1936 Manifest Halkı

ABILENE TUCKER: Kasabadaki yeni kız

GIDEON TUCKER: Abilene'nin babası

LETTIE VE RUTHANNE: Abilene'nin arkadaşları

PAPAZ SHADY HOWARD: Hâlâ biraz dağınık

HATTIE MAE MACKE: Hâlâ Hattie Mae'nin Haberciniz
bültenini yazıyor

IVAN DEVORE: Hâlâ posta müdürü

VELMA T. : Hâlâ kimya öğretmeni

RAHİBE REDEMPTA: Hâlâ sıra dışı bir rahibe

BAYAN SADDIE: Hâlâ bir kâhin

BAY UNDERHILL: Hâlâ bir mezarıcı

BAY COOPER: Berber

BAYAN DAWKINS: Dawkins dükkânının sahibi

BAYAN EVANS: Verandasında oturup boş boş bakan kadın

BABAMI
BEKLERKEN

SANTA FE TREN İSTASYONU
GÜNEYDOĞU KANSAS,
27 MAYIS 1936

Tren beni kucağına almış, bir beşik gibi sallıyordu. Gözlerimi, pencereden görünen tozlu kırsala kapatıp sadece hikâyelerden bildiğim tabelayı hayal etmeye çalıştım. Kasabanın hemen girişinde yer alan tabela ve üzerinde kocaman mavi harflerle bir yazı: MANIFEST: ZENGİN BİR GEÇMİŞİ VE PARLAK BİR GELECEĞİ OLAN KASABA

Babam geldi aklıma; Gideon Tucker. En iyi yaptığı şey hikâye anlatmaktı ama son haftalarda bu giderek azalmaya başlamıştı. Ne zaman, "Abilene, sana hiç şeyi anlatmış mıydım?" diye söze girse sessiz ve pür dikkat dinlemeye başlardım onu. Anlattığı hikâyelerin çoğu, bir zamanlar yaşamış olduğu Manifest kasabası hakkındaydı. O kadar canlı anlatırdı ki kelimelerinde parlak renklerle boyanmış dükkânların kepenklerini, kasabada yaşayan kıpır kıpır insanları görür gibi olurdu. Gideon'u dinlemek ağızda eriyen karamela tadındaydı. Yumuşak ve tatlı.

Anlatmayı bitirip söyleyecek fazla bir şeyi kalmadığın-

daysa dinlediklerimi düşünüp o tadı tekrar almaya çalışırdım; kelimelerinin lezzetini hatırlayarak. Belki de bu yüzden, ondan uzakta olduğum zamanlarda bile, bana verdiği rahatlık ve güven duygusunu hiç kaybetmedim. En çok da Iowa'daki tren yolu yapımında çalıştığı o yaz, kendisiyle kalamayacağımı söylediği zaman sesinde tattığım kederi anımsarım.

Bir şeyler onu değiştirmişti.

Her şey dizimi yaraladığım o gün başladı. Yara enfeksiyon kapınca daha da kötüye gitti. Doktorlar, iyileştiğim için şanslı olduğumu söylediler. Fakat sanki Gideon da benimle beraber yaralanmış gibiydi. Sadece, o iyileşemedi. Ve sadece beni oradan uzaklaştırmak bile onun için yeterince acı vericiydi.

Çuval bezinden sırt çantama uzandım. İçinde benim için özel anlamı olan birkaç parça eşya vardı. Mavi bir elbise, meşrubat şişelerini toplayarak kazandığım iki gıcır onluk, Gideon'dan gelen ve içinde, Manifest garında Rahip Howard tarafından karşılanacağım yazılı bir mektup. Ve benim için çok çok özel bir şey daha. Bir kutu içerisine yerleştirilmiş 1917 tarihli *Manifest Haberleri* gazetesine sarılı pusula: Babamın pusulası.

Altın bir kapağı vardı ve bu kapak onu bir cep saati gibi gösteriyordu. Ancak pusula biraz sorunluydu. Normal bir pusulanın ibresi sürekli kuzey yönünü gösterirken bunda ise ibre, en ufak bir sarsıntıda sağa sola kayıyor; her yönü gösteriyordu. Aslında o kadar eski de değildi. İçinde pusulayı yapan kişinin ismi ve yapıldığı tarih de yazıyordu: St. Dizier, 8 Ekim 1918. Gideon sürekli pusulayı tamir ettirme-

yi düşünürdü ama ben ayrılınca buna gerek kalmadığını, çünkü artık kendisine tren raylarının rehberlik ettiğini söyledi. Yine de bu bozuk pusulanın zincirinin ta onun cebine uzanacak kadar uzun olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu; bir ucunda o, bir ucunda ben.

Sararmış gazeteyi belki de bininci kez düzelttim ve babam hakkında bir şeyler bulurum umuduyla tekrar inceledim. Gazetenin bir yüzünde yine aynı eski büyük baş hayvan raporu ve diğer yüzünde de yine Hattie Mae'ye ait 'Haberciniz' isimli makale köşesi vardı. Altında da Savaş Tahvilleri ve Billy Bumb saç toniği reklamları. Hattie Mae hakkında buradaki makalesi dışında hiçbir şey bilmiyordum ama makalesinin basılı olduğu sayfanın bir süre için Gideon'un pusulasını koruduğunu tahmin ediyor, bu yüzden de ona minnet duyuyordum. Gazeteyi dikkatle kutuya koydum ve kutuyu da sırt çantama yerleştirdim. Fakat pusulayı elimde tutmaya devam ettim; sanırım tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Kondüktör vagona geldi: "Bir sonraki durak Manifest!"

7.45 akşam treni tam zamanında varacağı benziyordu. Kondüktörler hep sadece birkaç dakika önce haber verdiği için acele etmem gerekiyordu. Pusulayı sırt çantamın yan cebine sokuşturup son vagona doğru yürümeye başladım. Biletini tam ödemiş bir yolcu olarak bu kez trenden atlamak zorunda değildim ve vaizin de beni beklediğini biliyordum. Ama işinin ehli herkesin bileceği gibi, biri bir yerde seni aramadan önce, senin görülebilecek bir yer bulman her zaman en iyisidir. Zaten bunu hesaplayarak giyinmiştim ve hava da bir saat daha kararmayacaktı, yani etrafa

bakınmak için yeterli zamanım vardı.

Son vagona, bana öğretildiği gibi, dönen tren tekerleklerinin ritmi kalp atışlarımın ritmini yakalayacak seviyede yavaşlayınca kadar bekledim. Ama küçük bir sorun vardı, aşağıya baktıkça kalbim hızlanarak çarpmaya başlıyordu.

Sonunda yeşil bir alan yakaladım ve atladım. Hızlı ve sert bir düşüş oldu. Düştüğüm yerde yuvarlanırken, hantal hantal uzaklaşan trene teşekkür edip hoşça kal bile diyemedim.

Ayağa kalkıp üzerimi silkelerken en fazla beş metre önümdeki tabelayı fark ettim. Hava şartlarının etkisiyle üzerindeki mavi boya neredeyse tamamen silinmişti. Üzerindeki harflerin çoğunun kopmuş olması tabelanın sıklıkla atış talimi için kullanıldığını gösteriyordu. Öyle ki levhadaki yazıdan geriye sadece şunlar kalmıştı:

MANIFEST: GEÇMİŞİ OLAN KASABA

HATTIE MAE HABERCİNİZ

27 MAYIS, 1917

Manifest Haberleri'nde bir ilke imza atacak olan bu köşede size seslenmekten ötürü mutluluk duyuyorum. Geçen sene Manifest Lisesi okul gazetesi editörüydim. Bu deneyim bana, habercilik için bir göz ve ilginç olayların kokusunu alabilmem için de iyi bir burun sağladı. Henry amcam, okul gazetesindeki deneyimimin ardından gazetesindeki yazarlarla da görüşüp bana bu köşeyi verdi. Ülkemizin savaşa girdiği ve genç erkeklerimizin savaş için bu güzel özgürlükler ülkesinden ayrıldığı son günlerde, bizler de ev cephesinde uyanık ve tetikte olmalıyız. Başkan Wilson, hepimizi bu savaş sürecinde tüm vatanperverliğimizle elimizden gelen her şeyi yapmaya davet etti. Şimdiden çok kişi bu davete cevap

verdi. Hadley Gillen savaş tahvillerinin, nalburdaki bir santimlik çivilerden bile daha çabuk satıldığını söylüyor. Bayan Eudora Larkin önderliğindeki Amerikan Devriminin Kızları Derneği üyeleri harıl harıl zafer yorganları dikeyor.

Hatta Bayan Velma T. Harkrader, geçen hafta büyük bir özveriyle son sınıf kimya öğrencilerine, ordumuzun erkekleri için rahatlatıcı paketler hazırlattı. Biz, Bayan Harkrader'ın hayat iksirini hazırlarken ufak tefek aksilikler oldu ama paketler kırmızı, beyaz ve mavili kumaşlarla sarılınca bayağı güzel görünüyordu. Ordudaki çocukların, paketleri büyük bir memnuniyetle karşılayacaklarından eminim. Ve şimdi, benim de kasabamız Manifest'in 1917 Yabanmersini Kraliçelik Tacı için hazırlanmam ve onu, aynı zamanda bütün o çok çalışıp emeğinin karşılığını alamayan gazeteciler gibi pazarlamam gerekiyor. İşte şimdi size söz veriyorum sevgili okuyucular: Her hafta bu köşede, kasabamızın en gerçek ve belgelenebilir haberlerini büyük bir dürüstlük ve titizlikle hazırlayıp sunacağım. O nedenle, Kimler, neler, niçinler, ne zamanlar ve neredeler için her pazar gazetenizdeki büyük baş hayvan raporu-

nun sayfasının arkasına bakmayı ihmal etmeyin.

HATTIE MAE HARPER
Kasaba Raportörü

BILLY BUMP'IN SAÇ TONİĞİ

Evet beyler! Kuru ve sürekli kaşınan bir kafa deriniz mi var?

Kafanızda biraz daha fazla mı saç olsun isterdiniz?

Aynaya baktığınızda saçlarınız artık yaşlı keçilerin grileşmiş tüylerini mi hatırlatıyor?

O zaman Billy Bump'ın Saç Toniği tam size göre! Gece yatmadan önce avucunuzda ovuşturduğunuz çok az bir miktarı, saç diplerinize masajla yedirin. Sabah uyandığınızda kafa derinizde hoş bir karıncalanma hissedeceksiniz. Endişelenmeyin.

Bu, saçlarınızın yeniden çıkmaya başladığını gösterir hem de en son lise zamanlarınızda gördüğünüz o renkte.

Evet beyler, bu inanılmaz ama doğru. Hanımlar kafanızda çıkmaya başlayan yeni saçları fark edecekler ve işte bahar

kapınızda! Berberinizden Billy Bump'ın Saç Toniği'ni bugün isteyin ve ona, sizi oraya Billy'nin gönderdiğini söyleyerek ayrıca toniğin yanında bir adet de bedava tarak kazanın.

Bıyıklar ve favorilerde de işe yarar ama gözleriniz ile burnunuzdan uzak tutun.

**Siz de bir savaş tahvili alın
ve
Amerikan özgürlüğünü
koruyun!**

AZAP YOLU

27 MAYIS 1936

Trenden atladıktan sonra ilk yapmanız gereken, trenden atlarken beraberinizde olanların hâlâ sizinle olup olmadığını kontrol etmektir. Hiçbir zaman fazla eşyam olmadığından bu benim için oldukça kolay olur. Gideon, yolculukta iyi bir seyahat çantası ile omuzların üzerinde sağlam bir kafa taşımanın yeterli olacağını söyler her zaman. Bende ikisi de olduğuna göre, sanırım iyi durumdayım.

Yarı canlı gibi görünen koruya doğru yürümeye başladım. Yol üzerinde karşılaştığım küçük bir dereye elimi yüzümü yıkadım. Su neredeyse damla damla akıyordu ama kendimi daha iyi hissetmeme yardım etti. Artık, bütün bir yaz boyunca kendisinde kalacağım vaiz ile karşılaşmaya hazırdım. Babam ve bir vaiz? Yani babam için asla kiliseye gitmez diyemem. Ancak şu daha açıklayıcı olacaktır: Bu vaiz göçebe ruhları topluyordu ve Gideon da o ruhlardan biriydi. Her neyse, sonuçta rahip Howard beni bekliyordu ve ağırdan almam bu gerçeği değiştirmeyecekti.

Bulduğum bir değneği, eskiden Gideon ile yaptığımız

gibi karşıma çıkan ilk çitin tahtalarında gezdirerek takırdatmaya başladım. Çitte takırdayan değneğin sesi havadaki sessizliği kırmakta işe yarar. Küçükken Gideon'la şarkılar söyleyip kafiyeli sözcükler uydurarak ve bazen de atılmış boş konserve kutularını tekmeleyerek saatlerce yürürdük. Ama bu sefer takırtıların bile sessizliği dağıtmaya yetmediğini fark ettim ve ilk defa kendimi yalnız hissettim. Belki de kafiyeli cümle kurma oyununu denemeliydim. Gideon şimdi burada olsa bir cümleyle başlar ve ben de hemen ona en yakın sesi veren başka bir cümleyle devam ederdim.

Birkaç sentim olsaydı, bir fincan kahve ve turşu olsaydım. Babamın cebinde bir çeyrekliği olsa da yalvartmadan bana bir sakız alsaydı.

Kendi kendime mırıldanarak oynadığım cümle kurma oyunuyla takırdayan değneğin sesi birbirlerine hoş bir ritim verdi.

Bir elmam olsun isterdim... Eğer olsaydı bir portakalım...

Portakalıma uygun bir kelime ararken dövme demirden geniş bir kapının önüne geldiğimi fark ettim. Üzerine, aklınıza gelebilecek her türlü ıvır zıvır çakılmıştı. Çatallar, at nalları, çaydanlıklar ve hatta eski göbekli bir sobanın ızgarası bile. Daha yakından bakmak için yaklaştım ve parmaklarımı kapının üzerindeki siyah demir harflerde gezdirdim. Harfler eğilip bükülmüş ve hatta neredeyse silikleşmişti ama ilk bakışta sanki azap gibi okunuyordu.

Gideon ve ben, servisten sonra sıcak yemek bulma umuduyla yeterince kilise servislerinde bulunmuştuk. Orada duymuştum. Vaizler bu kelimeyi çok kullanırlardı. İnsanlara ya şeytanın yolunu bırakmalarını ya da şeytanın reh-

berliğinde dosdoğru azap yoluna gideceklerini söylerlerdi. Fakat kim kapısına böyle bir kelimeyi yazdırırdı ki? Anlam veremedim. Ama biri yazdırmıştı işte.

Sağından solundan fıskıran yabani otların ürkütücü bir hava verdiği kapının ardında, yapraklar ve karahindibalarla çevrili yıkık bir eve doğru uzanan otsuz bir patika vardı. Evin boyası gitmişti; önündeki kırık dökük verandası ise salıncak gibi sallanıyordu. Belli ki hiç kimsenin yaşamadığı, terk edilmiş bir yerdi burası. Tren vagonları veya demiryolları etrafındaki bir gecekondu bölgesi bile buradan daha sevimlidir. Ama bir dakika, sanki perdelerin ardından birisi hareket etti gibi. Orada beni izleyen biri mi var?

Kalbim yarasaların kanat çırpması gibi atmaya başladı. Şimdilik azabın yolundan uzak duracaktım. Kasaba da zaten fazla uzak değildi, değneğimi çitlere vurarak yürümeye devam ettim. Bu sefer alçak bir sesle, *Benim küçük bir kedim ve kedimin de minik bir yavrusu var, nereye gitsem onu kucağımda taşıyım tekerlemesini söylüyordum.*

Çitte bir boşluk daha vardı ve bu kez mezarlık görünüyordu. İncecik otlarla çevrili mezar taşları oradan geçmemi bekler gibi bakıyordu. Ensemde bir ürperme hissettim ve arkamdan gelen bir çıtırtıyla yerimden sıçradım. O da ne? Dönüp baktım ama rüzgârın salladığı yapraklar dışında bir şey yoktu. Birden gözüme daha büyümüş gibi görünen ağaçların arasından, çitlere daha sert vurarak ilerlemeye başladım. *Benim küçük bir köpeğim var ve onun adı Mike. Yatmayı sevdiği her yerde uyumasına izin veririm.*

Pençe atan bir dal darbesiyle, bir ağacın köklerinin dibinde buldum kendimi; hem de birkaç ay önce yaralandı-

ğım dizimin üstünde. Yüzeydeki yara izi geçti ama derinin altındaki iyileşme hâlâ devam ediyor gibiydi. Elimle dizime biraz masaj yapıp üzerine yapışan toprağı ve yaprağı temizledim. *Aha, işte gene oldu.* Bir ses değil ama belki bir hareket. Nefesimi tutup sessizliğı dinlemeye başladım. Hiçbir şey yok. Korunun sonundan gelen ışığa doğru yürümeye devam ettim. *Bir zamanlar Fred adında bir atım vardı, o bütün gün koşardı ve sonra... Arkamdan tok bir erkek sesi geldi.*

“Ve sonra o düşüp öldü.”